

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/41/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813206922
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3813206922.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu Y. T., trvale bytom H., Y. XXX, zastúpeného JUDr. Jaroslavom Hujíkom, advokátom so sídlom v Prievidzi, Hviezdoslavova 3, proti žalovaným 1/ Y. V., trvale bytom C. č. XX, právne zastúpenému JUDr. Milanom Sobotom, advokátom so sídlom v Nitrianskom Rudne, Hlavná 659 a 2/ Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, právne zastúpenému SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o zaplatenie sumy 1.043 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 24. septembra 2018, č.k. 5C/67/2013-365, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 317,87 eur od 01.04.2012 do zaplatenia m e n í tak, že žalobu v tejto časti z a m i e t a .

II. Vo zvyšnej časti výroku II. a vo výroku III. rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

III. Žalovaným 1/ a 2/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 44,2 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 407,27 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 01.04.2012 do zaplatenia zastavil, výrokom II. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 317,87 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 01.04.2012 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom IV. žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 39,04 %. Z odôvodnenia vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovaným 1/ a 2/ pôvodne domáhal zaplatenia sumy 1.043 eur s príslušenstvom. Žalobu zdôvodnil tým, že dňa 19.12.2011 stál so svojim motorovým vozidlom na parkovisku pred obchodným domom LIDL v Novákoch a pred odchodom z parkoviska, ešte skôr, než auto naštartoval, narazil do pravej zadnej časti jeho auta žalovaný 1/ svojim vozidlom, čím mu vznikla škoda, ktorej náhrady sa v tomto konaní domáhal. Pred otvorením prvého pojednávania žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 407,27 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 01.04.2012 do zaplatenia späť a na žalobe trval v časti o zaplatenie sumy 635,73 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 01.04.2012 do zaplatenia. Uvedená suma predstavuje výšku škody na vozidle žalobcu v dôsledku predmetnej dopravnej nehody podľa vyčíslenia poisťovne, t.j. žalovaného 2/. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná len sčasti. Uviedol, že v konaní nebolo medzi stranami sporné, že došlo k stretu vozidiel žalobcu a žalovaného 1/, v dôsledku čoho došlo k poškodeniu vozidla žalobcu v jeho

pravej zadnej časti. Rovnako nebolo v konaní sporné, že na vozidle žalovaného 1/ došlo v dôsledku stretu vozidiel iba k vzniku drobných škrabancov na ľavom zadnom nárazníku. Medzi stranami však bolo sporné to, kto nehodu spôsobil a kto zodpovedá za škodu vzniknutú na vozidle žalobcu. V konaní boli tvrdenia strán o priebehu nehodového deja rozporné. Žalobca tvrdil, že nehodu spôsobil žalovaný 1/ tak, že on (žalobca) so svojím vozidlom stál na parkovacom mieste a ešte predtým, ako stihol naštartovať, žalovaný 1/ pri cúvaní narazil do jeho vozidla. Žalovaný 1/ naopak tvrdil, že on so svojim vozidlom z parkovacieho miesta vycúval, zastavil a chcel sa pohnúť dopredu, keď vtom zacítil, že do neho niekto narazil. V rozpore s tvrdením žalobcu vypovedala svedkyňa T., ktorá uviedla, že žalobca vycúval z parkovacieho miesta s vozidlom najviac 0,5 m, potom na jej pokyn zastal a následne zacítili, že do nich narazilo vozidlo žalovaného 1/. Výpoveď žalobcu (a zároveň aj svedkyne T.) bola v rozpore aj s fotodokumentáciou zachytávajúcou postavenie vozidla žalobcu po nehode, ktorou bolo nesporne preukázané, že vozidlo žalobcu bolo v momente stretu s vozidlom žalovaného 1/ úplne vycúvané zo svojho parkovacieho miesta (t.j. do vozovky zasahovalo takmer 4 metre). Rovnako zo správy o nehode, ktorú vypisoval na mieste nehody sám žalobca, vyplýva, že obe vozidlá vychádzali z parkoviska a obe cúvali. Žalobca do vlastnej poznámky týkajúcej sa jeho vozidla uviedol, že v čase nárazu už vozidlo stálo zabrzdené. Toto tvrdenie však žalovaný 1/ v konaní popieral a aj v oznámení o poistnej udalosti uviedol, že on nehodu nezavinil a nie je si vedomý svojej chyby. Vzhľadom k uvedenému súd nepovažoval tvrdenia žalobcu za hodnoverné. Na zistenie technickej príčiny dopravnej nehody preto súd v konaní nariadil znalecké dokazovanie a znalec Ing. Šramka za príčinu nehody z technického hľadiska označil nesprávnu techniku jazdy žalobcu, ktorý s vozidlom čiastočne prešiel do protismerného jazdného pruhu, a tým došlo k stretu s vozidlom žalovaného 1/, ktorý sa nachádzal vo svojom jazdnom pruhu. Závery posudku žalobca namietal a z výpovede znalca v konaní bolo zistené, že pri vypracovaní posudku vychádzal z údajov, ktoré mal k dispozícii, pričom pre vypracovanie analýzy nehodového deja nemal dostatočné informácie. Znalec uviedol, že pre vypracovanie takejto analýzy by bolo potrebné vykonať rekonštrukciu dopravnej nehody. Rekonštrukciu nehody však podľa oznámenia znalca vykonať možné nebolo, nakoľko znalec už nemal k dispozícii identické vozidlá (žalovaný 1/ už predmetné vozidlo nevladnil), na parkovisku došlo k zmene jeho usporiadania a žalovaný 1/ a jeho manželka, vzhľadom na odstup času a uvedené zmeny na parkovisku, nevedeli určiť presné postavenie jednotlivých vozidiel. Pokiaľ pri miestnom zisťovaní znalcovi postavenie vozidla žalovaného 1/ ukazoval žalobca, súd uviedol, že znalec z tejto informácie žalobcu vychádzať nemohol, keďže v konaní vyplynulo, že žalobca pred nehodou vozidlo žalovaného 1/ nevidel, na jeho pohyb ho upozornila jeho manželka. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení predložil v konaní odborné vyjadrenie znalca Ing. Belobrada a doplnenia č. 1 a 2 k tomuto odbornému vyjadreniu. Ing. Belobrad potvrdil, že závery znalca Ing. Šramku sú jednou z možných alternatív priebehu nehodového deja a pre objektívne riešenie je nutné vykonať na mieste nehody rekonštrukciu alebo preverku výpovedí. Následne vypracoval analýzu priebehu nehodového deja, na základe čoho uviedol, že príčinou nehody z technického hľadiska bola oneskorená reakcia žalovaného 1/, pričom podľa neho mal žalovaný 1/ možnosť stretu vozidiel predísť. Ing. Belobrad však pri spracovávaní doplnení k odbornému stanovisku vychádzal výlučne z vyjadrení žalobcu a jeho manželky, do úvahy bral len možnosť, že vozidlo žalobcu v čase nehody stálo, žalovaného 1/ ani jeho manželku v tejto súvislosti vôbec neoslovil, k ohliadke miesta dopravnej nehody vôbec prizvaní neboli, zúčastnili sa jej iba žalobca a jeho manželka. Súd preto závery Ing. Belobrada nepovažoval za hodnoverné (aj s poukazom na skreslené vnímanie a odhad vzdialeností svedkyne T.), keďže aj žalovaný 1/ a 2/ ich s poukazom na uvedené namietali. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam súd nepovažoval za nepochybne preukázané, že by predmetnú dopravnú nehodu spôsobil výlučne žalovaný 1/, prípadne žalobca. Bolo však zrejmé, že obaja - žalobca aj žalovaný 1/ - v uvedenom čase so svojimi vozidlami cúvali a obaja rovnako mali povinnosť počínať si tak, aby pri cúvaní neohrozili ostatných účastníkov cestnej premávky. Keďže na základe vykonaného dokazovania nebolo možné jednoznačne určiť, že nehodu spôsobil výlučne jeden z účastníkov nehody, súd ustálil, že na spôsobení nehody sa podieľali rovnakým spôsobom obaja jej účastníci, t.j. tak žalobca ako aj žalovaný 1/, čím zodpovedajú za vznik nehody a škodu v spôsobení v príčinnej súvislosti s nehodou v rozsahu 50 %. V konaní nebolo sporné, že v dôsledku nehody došlo k poškodeniu vozidla žalobcu a rovnako nebola sporná výška škody 635,73 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný 1/ za vznik škody zodpovedá v 1/2, žalobcovi voči nemu ako prevádzkovateľovi vozidla vznikol nárok na zaplatenie sumy 317,87 eur. Keďže žalovaný 1/ bol v čase nehody poistený na základe zmluvy o povinnom zmluvnom poistení, za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného 2/, má žalobca v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. nárok na náhradu škody aj priamo voči poisťovateľovi. Žalovaný 2/ oznámil žalobcovi výsledok šetrenia poistnej udalosti listom zo dňa 23.02.2012. V zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. bol žalovaný 2/ povinný poskytnúť žalobcovi plnenie v lehote 15 dní od skončenia šetrenia poistnej udalosti. Keďže suma 317,87

eur nebola riadne a včas žalobcovi poskytnutá, vznikol žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania, a to odo dňa nasledujúceho po uplynutí uvedenej 15-dňovej lehoty, t.j. od 10.3.2012. Žalobca si nárok na úrok z omeškania uplatnil od 01.04.2012, preto mu súd tento nárok priznal od uvedeného dátumu. Výška úroku z omeškania bola určená v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., t.j. o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ku dňu 10.3.2012 bola výška základnej úrokovej sadzby ECB 1%. Vzhľadom k tomu, že pred otvorením prvého pojednávania žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 407,27 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 01.04.2012 do zaplatenia späť, súd v tejto časti konanie zastavil. Vo veci samej súd preto rozhodol tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 317,87 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 01.04.2012 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Žalobca sa voči žalovaným domáhal pôvodne zaplatenia sumy 1.043 eur s príslušenstvom. V dôsledku čiastočného späťvzatie žaloby bolo konanie o zaplatenie sumy 407,27 eur s príslušenstvom zastavené. K späťvzatiu žaloby došlo z dôvodu, že výška skutočnej škody na vozidle žalobcu bola len 635,73 eur. Procesné zavinenie čiastočného zastavenia konania bola teda na strane žalobcu. Žalobcovi súd v konaní priznal sumu 317,87 eur. Jeho úspech v konaní tak predstavoval 30,48 %, žalovaní boli úspešní v rozsahu 69,52 % (vrátane čiastočného zastavenia konania). Čistý úspech v konaní teda mali žalovaní 1/ a 2/ a tento predstavuje 39,04 % (69,52% - 30,48%). V tomto rozsahu im súd nárok na náhradu trov voči žalobcovi aj priznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti výrokom II. a IV., domáhajúc sa zmeny napadnutého rozsudku tak, že žalobu odvolací súd v tejto časti zamietne a žalovanému 2/ prizná proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. V konaní pred súdom bola medzi stranami sporná otázka zavinenia na vzniku škodovej udalosti. Žalovaní nesúhlasili s tvrdením žalobcu, že škodovú udalosť zaviniť žalovaný 1/. Poukázal na to, že v rámci dokazovania boli vypracované dva znalecké úkony, ktoré však nepreukázali zavinenie na strane žalovaného 1/. Napriek tejto skutočnosti súd prijal absurdný záver, že ak na základe vykonaného dokazovania nemožno jednoznačne ustáliť zavinenie na strane jedného z účastníkov škodovej udalosti, zodpovedajú za vzniknutú škodu obaja rovnakým dielom. Takýto názor súdu považoval za svojvoľný a právne neudržateľný. V prejednávanej veci nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi prevádzkou poisteného motorového vozidla a škodou vzniknutou na motorovom vozidle žalobcu, keďže znalec Ing. Šramka v znaleckom posudku č. 14/2015 konštatoval, že príčinou škodovej udalosti bola nesprávna technika jazdy žalobcu a odborné vyjadrenie Ing. Belobrada bolo vyhodnotené ako nehodnoverné, keďže znalec pri vypracovávaní odborného vyjadrenia vychádzal výlučne z tvrdení žalobcu a jeho manželky, verziu žalovaného 1/ vôbec nezohľadnil a žalovaného 1/ ani neprizval na obhliadku miesta škodovej udalosti. Podotkol, že súd vychádzal pri hodnotení miery zavinenia účastníkov škodovej udalosti iba z vyššie uvedených znaleckých úkonov. Iné dôkazné prostriedky na preukázanie zavinenia neboli v konaní produkované. Je preto neakceptovateľné, že súd rozhodol o pomernej zodpovednosti žalovaného 1/ napriek tomu, že jeden dôkazný prostriedok ho zavinenia zbavuje a druhý je pre konanie nepoužiteľný. Za danej situácie, kedy žalobca evidentne neunesol dôkazné bremeno, mala byť žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Nárok na náhradu škody musí totiž žalobca náležite preukázať, a to tak vo vzťahu k potenciálnemu škodcovi, ako aj vo vzťahu k poisťovateľovi. Ak zavinenie nie je jednoznačne preukázané, žalobca nemôže byť v konaní procesne úspešný, a to ani v pomernej časti. Napadnutý rozsudok preto nespĺňa atribúty zákonnosti a správnosti. Rozhodnutiu vo veci samej musí predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu, a teda dokazovanie zodpovedajúce garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a v práve na kontradiktórne konanie (I. ÚS 52/03; uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 5.6.2012, sp. zn. 5Cdo/44/2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.2.2012, sp. zn. 5 Obdo/8/2012). Ďalej uviedol, že podľa § 11 ZoPZP je nedôvodné priznanie úrokov z omeškania. V trojmesačnej lehote od oznámenia vzniku poistnej udalosti splnil listom zo dňa 23.02.2012 podmienku, ktorá v zmysle § 11 ods. 8 ZoPZP vylučuje nárok na priznanie úrokov z omeškania. Keďže oznamovaciu povinnosť splnil v normatívnej lehote, nie je podľa § 11 ods. 8 ZoPZP povinný žalobcovi uhradiť úroky z omeškania. Eventuálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by neplnil poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v zmysle § 11 ods. 7 ZoPZP. Ďalej žalovaný 2/ nesúhlasil aj s výškou priznaného úroku z omeškania. Súd totiž nesprávne zaviazal žalovaných na náhradu 9 % úroku z omeškania, tzn. podľa obchodnoprávných noriem. V občianskoprávných vzťahoch je pritom výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba

ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (§ 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z.). Eventuálne úroky z omeškania by preto mohli predstavovať ku dňu 01.04.2012 iba sadzbu vo výške 5 %, a to tak vo vzťahu k žalovanému 1/ ako aj žalovanému 2/.

3. Odvolanie voči uvedenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote i žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti výrokom II., III. a IV. Uviedol, že súd mu mal s prihliadnutím na výpoveď svedkyne T. a najmä vzhľadom na odborné vyjadrenie znalca Ing. Belobrada a jeho doplnenia č. 1 a 2 priznať uplatnený nárok v celom rozsahu. Znalec Ing. Šramka síce súdu oznámil, že znalecký posudok nemôže vypracovať, pretože žalovaný 1/ a ani jeho manželka si už nepamätajú priebeh dopravnej nehody, nevedia uviesť, kde s vozidlom stáli a z ktorého parkovacieho miesta žalovaný 1/ vychádzal, jeho vozidlo je už predané, a teda z uvedených dôvodov nemožno vykonať rekonštrukciu dopravnej nehody ani preverenie technickej prijateľnosti výpovedí osôb zúčastnených na dopravnej nehode, ale znalec Ing. Belobrad spracoval na základe dôkazov vykonaných súdom - výpovedí svedkov a listinných dôkazov tvoriacich súčasť súdneho spisu, ako aj previerky výpovedí žalobcu a svedkyne T. - analýzu nehodového deja. Vozidlo, ktoré riadil, v čase stretu už stálo. Tento záver vyplýval jednak z výpovede svedkyne T. na pojednávaní súdu i pri previerke výpovede na mieste dopravnej nehody, ako aj zo správy o nehode podpísanej ním i žalovaným 1/. Skutkový záver súdu, že obsah tejto správy v časti, kde uviedol, že pri náraze jeho vozidlo stálo zabrzdené, nedokazuje, že táto skutočnosť je preukázaná, je podľa jeho názoru nesprávny, pretože žalovaný 1/ do správy o nehode, ktorú vypisoval na mieste nehody a za jeho prítomnosti čítal a podpísal, mal možnosť po jej prečítaní uviesť námietku voči obsahu správy, vpísať do správy jeho vyjadrenie pred podpisom, jeho pripomienky, nesúhlas s obsahom. Žalovaný 1/ však nič také neuviedol a správu bez námietok podpísal. Podľa jeho názoru takýto úkon žalovaného 1/ je vyjadrením súhlasu s obsahom správy, vrátane tej časti záznamu, v ktorej sa uvádza, že on s vozidlom stál v čase nárazu do jeho vozidla. Teda aj vo vzťahu k riešeniu tejto veci nebolo medzi nimi sporné na mieste nehody, že žalovaný 1/ narazil do jeho stojaceho vozidla, a teda zaviniel jeho poškodenie. Ďalej uviedol, že aj znalec Ing. Belobrad preto správne vychádzal z obsahu záznamu o nehode, pretože táto správa vyhotovovaná bezprostredne po nehode má najpresnejšiu interpretačnú spôsobilosť opísať priebeh škodovej udalosti presne tak, ako sa odohrala. Nemožno teda prisvedčiť skutkovému zisteniu súdu a argumentácii žalovaných, že v správe o nehode je len jeho vyjadrenie k nehode, pretože uvedená správa je spoločná správa o nehode a aj v praxi z nej vždy poisťovne vychádzajú. Následne konštatoval, že znalec v odbornom vyjadrení a jeho doplneniach vychádzajú z vykonaného dokazovania, ako aj z fotografickej dokumentácie vyhotovenej žalovaným 1/, riešil časovo priestorovú postupnosť nehodového deja so simulovaním postavenia vozidiel a ich pohybu z vychádzajúcich miest do miesta stretu. Podľa záverov odborného vyjadrenia ako celku znalec ustálil, že z technického hľadiska bola príčinou dopravnej nehody oneskorená reakcia žalovaného 1/ pri riadení vozidla a tento mohol nehode zabrániť pri riadnom venovaní sa vedeniu vozidla, ak by bol na vzniknutú dopravnú situáciu reagoval včas a aj pri polovičnom brzdnom spomalení by zastavil pred miestom zrážky. Tým by bol zabránil stretu a aj vzniku škody v celom jej rozsahu. Podľa jeho názoru teda súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam o miere zavinenia účastníkov nehody a nesprávne ustálil zodpovednosť za vznik škody. Nesúhlasil aj s rozhodnutím o trovách konania, nakoľko súd neprihliadal na to, že je vo veku, keď všetok svoj starobný dôchodok vynakladá na úhradu základných životných potrieb, potravín, bývania a liekov, pričom žalovaný 1/ má podstatne vyššie príjmy. Poukázal na to, že pred prvým pojednávaním zobral žalobu v časti späť, a z ostávajúceho nároku mu súd priznal polovicu, a preto je v rozpore s § 255 CSP, aby bol povinný zaplatiť žalovaným náhradu trov konania, ktoré im vznikli počas konania od 11.09.2013 do rozhodnutia súdu. Najmenej za toto obdobie mal súd rozhodnúť tak, že žiadnej strane neprizná právo na náhradu trov konania. Žiadal preto odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť mu 635,73 eur do 3 dní s 9 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 01.04.2012 do zaplatenia a prizná sa mu náhradu trov konania voči žalovaným v plnom rozsahu.

4. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pričom akcentoval, že v prejednávanej veci nebola preukázaná dôvodnosť uplatneného nároku.

5. K podanému odvolaniu žalovaného 2/ sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pričom sa argumentačne pridržiaval podanému odvolaniu.

6. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku II. v časti uplatneného úroku z omeškania zmeniť podľa § 388 CSP tak, že žaloba sa v tejto časti zamietá a v zostávajúcej časti výroku II. a vo výroku III. je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd konanie v časti o zaplatenie sumy 407,27 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 01.04.2012 do zaplatenia zastavil, odvolaním napadnutý nebol, preto je rozsudok súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

8. V danej veci súd prvej inštancie, po čiastočnom späťvzati žaloby žalobcom, rozhodoval o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 635,73 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla na osobnom motorovom vozidle v dôsledku stretu jeho vozidla s vozidlom žalovaného 1/. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je nepochybne preukázané, že by predmetnú dopravnú nehodu spôsobil výlučne žalovaný 1/, prípadne žalobca. Mal však za zrejmé, že žalobca i žalovaný 1/ v uvedenom čase so svojimi vozidlami cúvali a obaja rovnako mali povinnosť počínať si tak, aby pri cúvaní neohrozili ostatných účastníkov cestnej premávky. Uzavrel, nakoľko na základe vykonaného dokazovania nebolo možné jednoznačne určiť, že nehodu spôsobil výlučne jeden z účastníkov nehody, že na spôsobení nehody sa podieľajú obaja jej účastníci, t.j. tak žalobca ako aj žalovaný 1/. Zodpovedajú teda za vznik nehody a škodu spôsobnú v príčinnej súvislosti s nehodou v rozsahu 50 %. V zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. priznal žalobcovi i uplatnený úrok z omeškania odo dňa 01.04.2012 do zaplatenia. Vo veci samej preto rozhodol tak, že žalovaným 1/ a 2/ (žalovaný 2/ vystupoval v pozícii poisťovateľa žalovaného 1/) uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 317,87 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 01.04.2012 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

9. Žalovaný 2/ v podanom odvolaní namietal, že v rámci konania boli vypracované dva znalecké úkony, ktoré však nepreukázali zavinenie na strane žalovaného 1/. Nebola v konaní preukázaná príčinná súvislosť medzi prevádzkou motorového vozidla a škodou vzniknutou na motorovom vozidle žalobcu, keďže znalec Ing. Šramka v znaleckom posudku č. 14/2015 konštatoval, že príčinou škodovej udalosti bola nesprávna technika jazdy žalobcu a odborné vyjadrenie Ing. Belobraďa súd vyhodnotil ako nehodovné. Za takejto situácie, dôvodil, mala byť žaloba zamietnutá v celom rozsahu.

10. Predovšetkým odvolací súd pokladá za potrebné uviesť, že záver o tom, kto porušil právnu povinnosť a spôsobil tým škodu pri dopravnej nehode, je záverom právnym, o ktorom rozhoduje súd, nie znalec. Najvyšší súd ČR v rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 564/2017 zo dňa 29.11.2017 k uvedenému zaujal záver, že „neobstojí tu názor odvolacieho súdu, že ak nie je v konaní možné zistiť vinníka dopravnej nehody, je treba nechať vypracovať znalecký posudok z odboru dopravy. Záver o tom, kto porušil právnu povinnosť a spôsobil tým škodu, ktorú je povinný nahradiť, je záverom právnym, o ktorom patrí rozhodovať súdu, nie znalcom. Znaleckým posudkom z odboru dopravy možno iba potvrdiť či vyvrátiť tvrdenia účastníkov o priebehu skutkového deja dopravnej nehody. Ak bol nehodový dej objasnený jasnými dôkazmi, je znalecký posudok nadbytočný. Na základe zisteného skutkového stavu súd podľa právnych predpisov sám posúdi, kto porušil právnu povinnosť a zavinil dopravnú nehodu. Je síce právom účastníkov navrhovať vykonanie dôkazov, avšak o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, rozhoduje súd a povinnosťou súdu je iba v odôvodnení rozhodnutia vyložiť, prečo návrhu na vykonanie dôkazov nevyhovelo“.

11. K otázke spoluzavinenia škody poškodeným sa vyjadril Najvyšší súd ČR v rozsudku, sp. zn. 25 Cdo 500/2010 zo dňa 30.05.2012 tak, že „spoluzavinenie (spoluspôsobenie) škody poškodeným v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka nevyžaduje porušenie právnej povinnosti, keďže poškodený v zodpovedajúcom rozsahu nesie škodu aj vtedy, ak ju vyvolal akýmkoľvek svojim konaním či dokonca, ak nastala v dôsledku náhody, ktorá sa mu prihodila“.

12. Rovnako je nutné spomenúť aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 2258/2008 zo dňa 20.01.2010 riešiace, kedy prichádza do úvahy aplikácia § 415 Občianskeho zákonníka o prevenčnej povinnosti, kedy bolo vyslovené, že „aplikácia § 415 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy iba vtedy, ak neexistuje právna úprava vzťahujúca sa na konanie, ktorého protiprávnosť sa posudzuje“.

13. Nakoniec, k výkladu ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka možno podporne uviesť rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 1882/2006 zo dňa 28.08.2008, kde je tvrdené, že „ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje na prípady, kedy škoda spôsobená poškodenému nie je v plnom rozsahu výsledkom konania škodcu, ale sa na jej vzniku čiastočne podieľalo i konanie samotného poškodeného; zodpovednosť poškodeného je tak daná, pokiaľ jeho konanie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody, t.j. ak vznikla škoda (celkom alebo sčasti) tiež následkom úkonu poškodeného. Takýmto konaním môže byť i porušenie prevenčnej povinnosti poškodeného podľa § 415 OZ vo vzťahu k rozsahu škody, ktoré sa navyše nemusí časovo kryť so škodným konaním škodcu, môže mu predchádzať i ich nasledovať, teda môže ísť aj o prípad, kedy príčinou vzniku škody bolo konanie poškodeného, ktoré poškodnej udalosti viedlo k tomu, že sa zvýšil rozsah škody spôsobenej škodcom“.

14. Horeprezentované odvolacie námietky žalovaného 2/ odvolací súd hodnotí ako právne bezvýznamné. V konaní bolo preukázané, že vznikla škoda na vozidle žalobcu. Spornou otázkou zostalo, či škoda bola spôsobená i zavinením poškodeného, nakoľko žalovaný 1/ v konaní popieral svoje zavinenie na vzniku škody. Bolo súdom prvej inštancie preukázané, že žalobca i žalovaný 1/ so svojimi motorovými vozidlami cúvali súčasne, pričom došlo k stretu vozidiel, čím vznikla škoda žalobcovi, ktorú si v tomto konaní uplatňuje. Skutočnosť, že žalovaný 1/ so svojim vozidlom cúval z parkovacieho miesta, bola v konaní preukázaná jednak správou o nehode, fotodokumentáciou z miesta nehody, znaleckým posudkom vypracovaným znalcom Ing. Šramkom, ale i výpoveďami žalobcu a svedkyne T.. Treba však podotknúť, že presnú príčinu nehody znalec Ing. Šramko zistiť nevedel (z technického hľadiska však označil za vinníka nehody žalobcu), pričom uviedol, že by tak mohol urobiť jedine vtedy, ak by bola vykonaná rekonštrukcia na mieste samom, ktorá však možná z objektívnych príčin už nebola. Oboch účastníkov však viazala zákonná povinnosť vyjadrená v § 22 ods. 2 zákona o cestnej premávke, a síce taká že vodič nesmie pri cúvaní ohroziť ostatných účastníkov cestnej premávky. Ak by sa i vylúčil záver, že oboch účastníkov stíhala uvedená povinnosť vyjadrená v zákone o cestnej premávke, bola by namiesto (v zhode s už uvedeným záverom Najvyššieho súdu ČR), aplikácia ust. § 415 Občianskeho zákonníka, pričom uvedené správanie oboch účastníkov nehody prevenčnú povinnosť porušovalo. Preto, ak žalobca i žalovaný 1/ cúvali súčasne a došlo k ich stretu, obaja porušili túto právnu povinnosť (ev. prevenčnú povinnosť podľa § 415 OZ), čo zakladá vznik zodpovednosti za škodu. Neobstojí preto námietka žalovaného 2/, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného 1/ a vznikom škody na vozidle žalobcu, nakoľko bez konania žalovaného 1/ by predmetná škoda nevznikla (rovnako tak bez konania žalobcu), pričom sa dopustil porušenia právnej povinnosti, ktorá ho viazala (ev. prevenčnej povinnosti podľa § 415 OZ, čo je tiež v konečnom dôsledku porušenie právnej povinnosti), čím bola u neho založená zodpovednosť za vznik škody. Pre uvedené možno doplniť právny názor prezentovaný v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 299/2018 zo dňa 28.05.2018 k otázke zodpovednosti škodcu za škodu, že „v rozsahu, v akom je konanie či okolnosti na strane poškodeného jednou z príčin vzniku škody, je vylúčená zodpovednosť škodcu za škodu, nakoľko chýba príčinná súvislosť medzi škodou a konaním či skutočnosťami, za ktoré nesie žalovaný zodpovednosť, čo platí i pre prípady objektívnej zodpovednosti (§ 427 OZ)“. V konaní bolo preukázané súčasné cúvanie vozidiel, a preto mali žalobca i žalovaný 1/ rovnaký podiel zavinenia na vzniku škody. Vznik škody preto nebol plným výsledkom konania škodcu, žalovaného 1/, ale i žalobcu, a to správne, ako to konštatoval súd prvej inštancie, v jednej polovici.

15. Ďalej žalovaný 2/ v podanom odvolaní namietal, že súd pri hodnotení miery zavinenia účastníkov škodovej udalosti vychádzal iba zo znaleckých úkonov, a preto nie je akceptovateľné, aby súd rozhodol o pomernej zodpovednosti žalovaného 1/ za vznik škody, napriek tomu, že jeden dôkazný prostriedok žalovaného 1/ zavinenia zbavuje a druhý je pre konanie nepoužiteľný, a preto žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, dôsledkom čoho mala byť žaloba v celom rozsahu zamietnutá.

16. Tieto odvolacie námietky sa podľa odvolacieho súdu nezakladajú na skutočnom priebehu konania, nakoľko súd prvej inštancie vykonal viacero dôkazov, z ktorých utvoril skutkový stav veci slúžiaci ako podklad rozhodnutia. Pri hodnotení miery zavinenia na vzniku škody súd prvej inštancie vychádzal nielen zo znaleckého dokazovania, ale aj z výpovedí svedkov, zo správy o nehode, z fotodokumentácie z miesta nehody. Preto je nedôvodné prijať záver, že skutkový stav bol dôkazne podložený len dvoma znaleckými skúmaniami, ktoré žalovaného 1/ zbavujú zodpovednosti za vznik škody, a to navyše i s ohľadom na vyššie uvedené závery zodpovednosti za škodu žalovaného 1/.

17. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie mal s prihliadnutím na výpoveď svedkyne T. a na odborné vyjadrenie znalca Ing. Belobrada a jeho doplnení k odbornému vyjadreniu priznať ním uplatnený nárok v celom rozsahu.

18. Odvolací súd sa stotožňuje s hodnotením súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia záverov odborného vyjadrenia a jeho doplnení znalca Ing. Belobrada ako nehodnoverných. Ak v konaní súdom ustanovený znalec Ing. Šramka dospel k záveru, že presnú príčinu dopravnej nehody možno určiť len vykonaním rekonštrukcie na mieste samom s tým, že táto nebola už z objektívnych príčin (zmena šírkového usporiadania parkoviska, nevlastnenie vozidla žalovaným 1/, odstup 6 rokov od nehody, čo možno rovnako podradiť pod objektívnu príčinu) možná (pre nedostatok vstupných údajov), a znalec Ing. Belobrad v odbornom vyjadrení pristúpil k analýze skutkového deja, pričom vychádzal výlučne z vyjadrení žalobcu a jeho manželky a vychádzal len z predpokladu, že vozidlo žalobcu v čase nehody stálo, hoci uvedené bolo vyvrátené, je namieste posúdenie o neobjektívnosti týchto záverov znalca Ing. Belobrada. Ak tento znalec vychádzal len z predpokladu, že vozidlo žalobcu v čase stretu stálo, a tento záver sa ukázal ako nepravdivý, nemohli byť ani jeho závery správne, nakoľko jedna z premís jeho záverov bola od počiatku chybná, pričom platí, že argument je deduktívne platný, ak záver vyplýva z premís (jedná sa preto o argument non sequitur, lebo záver nevyplýva z premís, resp. akceptácia premís nie je dobrým dôvodom na akceptáciu záveru). Nemožnosť získania vstupných údajov na vykonanie rekonštrukcie, ktoré mali objektívnu povahu, preto nebola zastupiteľná odborným skúmaním (vedomosťami, skúsenosťami a pod.) znalca Ing. Belobrada, pričom si nemožno nevšimnúť nekorektného prístupu uvedeného znalca, keď neprispel svojim konaním k nestrannému objasneniu vzniku škody tým, že žalovaného 1/ ani jeho manželku (ako osobu účastnú na vzniku škody) pri vypracovaní odborného vyjadrenia neoslovil, k obhliadke miesta dopravnej nehody neboli vôbec prizvaní s tým, že žalobca a jeho manželka prítomní boli. Na základe uvedeného preto nemôžu obstať ani ďalšie odvolacie námietky žalobcu majúce základ v odbornom vyjadrení a jeho doplnení znalcom Ing. Belobradom.

19. Ďalej žalobca bol toho názoru, že jeho vozidlo v čase stretu už stálo, keďže tento záver vyplýval jednak z výpovede svedkyne T. i z previerky na mieste dopravnej nehody a rovnako tak uvedené korešpondovalo i so správou o nehode podpísanou žalovaným 1/. K správe o nehode žalobca uviedol, že žalovaný 1/ túto správu podpísal, mal možnosť v nej uviesť námietky a pripomienky, vyjadriť nesúhlas s obsahom, pričom keď tak žalovaný 1/ neučinil, je potrebné tento úkon chápať ako vyjadrenie súhlasu s obsahom. Dodal, že z tejto správy vychádzal aj znalec Ing. Belobrad, pričom bola vyhotovovaná bezprostredne po nehode, čím má najpresnejšiu interpretačnú spôsobilosť opísať priebeh škodovej udalosti tak, ako sa odohrala.

20. K uvedeným odvolacím námietkam odvolací súd zastáva názor, že v konaní bolo viacerými dôkazmi preukázané, že vozidlo žalobcu v čase nehody nestálo, pričom pokiaľ žalobca tvrdil túto skutočnosť, bolo jeho zodpovednosťou, ak chcel v konaní uspieť, aby túto skutočnosť aj preukázal konkrétnymi dôkazmi. V zhode s uvedeným aj súdna prax zastáva názor, že „dôkazné bremeno ohľadom určitých okolností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Obo 52/2010). V protiklade s konštatovaním žalobcu, že jeho vozidlo v čase stretu s vozidlom žalovaného 1/ stálo, boli konkrétne dôkazy preukazujúce opak, a to výpoveď svedkyne T. (uviedla, že žalobca vycúval najviac o 1 metra), fotodokumentácia z miesta nehody (z ktorej vyplývalo zistenie, že vycúvané vozidlo žalobcu zasahovalo do vozovky cca 4 metre) a správa o nehode (kde žalobca sám vyznačil, že vychádzal z parkoviska a cúval). Nebolo preto možné prisvedčiť žalobcovi, nakoľko dôkazy v prospech jeho tvrdenia nesvedčali, ba naopak, uvedené vyvracali. Preto žalobcove tvrdenia zostali iba v rovine tvrdení bez toho, aby boli podložené konkrétnymi dôkazmi.

21. Čo sa týka dôkazného prostriedku, listiny z miesta nehody označenej ako „správa o nehode“, odvolací súd uvádza, že z tejto vyplýva, že obaja účastníci nehody zhodne v bode 12. vyznačili krížikom, že vychádzali z parkoviska a cúvali. Do bodu 14. žalobca uviedol, že „pri náraze vozidlo už stálo zabrzdené“, pričom odvolací súd zastáva názor, že žalovaný 1/ svojim podpisom potvrdil iba svoju časť informácií, ktoré do predmetnej správy vyplnil, pričom tento záver zastával aj samotný žalovaný 1/ v priebehu konania (teda obaja účastníci tam prezentovali svoje videnie vecí, nejedná sa preto o zhadu v skutku, ktorá by mala byť bezpodmienečne akceptovaná). Treba však podotknúť, že v zmysle čl. 15 ods. 2 základných princípov CSP žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu a podľa § 191 ods. 1

CSP platí, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, teda ak by aj žalovaný 1/ jednoznačne do uvedenej správy potvrdil verziu, že žalobcovo vozidlo v čase stretu už stálo a v priebehu konania by bol ostatnými dôkazmi preukázaný opak, nemala by táto časť listiny žiadnu dôkaznú váhu. Verzia žalobcu, že jeho vozidlo v čase stretu stálo, bola vyvrátená, ako už bolo konštatované vyššie, viacerými dôkazmi.

22. Záverom vo svojom odvolaní žalobca namietal i rozhodnutie o trovách konania s tým, že zastával názor, že súd neprihliadol na to, že je vo veku, kedy všetok svoj starobný dôchodok vynakladá na úhradu základných životných potrieb, potravín, bývania, liekov, pričom žalovaný 1/ má podstatne vyššie príjmy. Domnieval sa tiež, že ak pred prvým pojednávaním vzal žalobu sčasti späť a z ostávajúceho nároku mu súd priznal polovicu, tak je v rozpore s § 255 CSP, aby bol povinný platiť žalovaným náhradu trov konania, ktoré im vznikli počas konania od 11.09.2013 do rozhodnutia súdu.

23. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že vedenie súdneho sporu so sebou pravidelne prináša výdavky, a to ako na strane žalobcu, tak na strane žalovaného. Pokiaľ súdny spor skončí rozhodnutím o žalobe, je zároveň podľa výsledku zrejmé, či žalobca uplatňoval žalované právo dôvodne, alebo nie. Ak je žalobe vyhovené, teda žalovanému uplatnené právo svedčí, vzniká mu nárok na náhradu nákladov, ktoré mu v konaní vznikli. Tento nárok je procesným predpisom označovaný ako nárok na náhradu trov konania. Toto právo mu vzniká proti žalovanému, ktorý v konaní nebol úspešný. Uvedené platí aj naopak. Ak žalobe vyhovené nie je a žalobca spor prehrá, vzniká nárok na náhradu trov konania žalovanému, pretože v obhajobe svojich práv bol úspešný on. Uvedenému princípu nemožno vyčítať žiaden nedostatok spravodlivosti a platí v akomkoľvek sporovom konaní bez ohľadu na to, kto je stranou sporu. Pre toto rozhodovanie je významná len otázka úspechu v konaní. Ak je teda strana v konaní úspešná, žiada náhradu svojich trov od neúspešnej protistrany oprávnene. V tomto princípe rozhodovania o trovách konania je zohľadnená zodpovednosť za výsledok sporu. Významné totiž je, že podanie žaloby je výlučnou a slobodnou voľbou žalobcu. Rovnako tak je výlučne voľbou žalobcu, aké nároky proti žalovanému uplatní. Za tieto voľby nesie zodpovednosť žalobca a v prípade jeho neúspechu v konaní sa táto zodpovednosť prejaví vo forme povinnosti nahradiť žalovanému trovy konania. Nie sú preto dôvodné námietky žalobcu majúce základ v porovnávaní jeho príjmu s príjmom žalovaného 1/. Rovnako nemožno vyčítať absenciu spravodlivosti § 256 ods. 1 CSP, kedy bolo čiastočné zastavenie konania pričítané žalobcovi - bolo výlučne jeho voľbou, aký nárok uplatní voči žalovaným. Odvolací súd ďalej uvádza, že nezistil ani dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania, nakoľko z obsahu spisového materiálu neplynie táto potreba a žalobca to v konaní ani nenavrhol (na uvedené odvolací súd použil aj závery z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 98/2018, kedy súd, ak dospeje k záveru, že ju nutné aplikovať § 257 CSP, je povinný vytvoriť procesný priestor umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia (k zámeru aj dôkazom), z ktorého záveru nutne plynie, že žalobca mohol v konaní iniciovať aplikovanie tohto ustanovenia, resp. predložiť dôkazy nutné k jeho aplikácii, ak bol názoru, že je to potrebné, nakoľko súd takej mienky nebol, keďže zo záverov spomínaného rozhodnutia vyplýva, že existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd riadne a presvedčivo odôvodniť, keďže v opačnom prípade by súd postupoval so znakmi ľubovôle).

24. Nakoľko rovnako ako aj odvolacie námietky žalovaného 2/ ohľadom veci samej boli aj zo strany žalobcu nedôvodné, bolo potrebné preskúmať aj odvolaciu námietku žalovaného 2/ týkajúcu sa priznaného príslušenstva - úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 317,87 eur od 01.04.2012 do zaplatenia (keďže ak by odvolací súd zmenil priznané plnenie a žalobu zamietol, strácala by táto odvolacia námietka opodstatnenie). Žalovaný 2/ tvrdil, že vzhľadom na § 11 zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej ako „ZoPZP“) a vzhľadom na to, že v trojmesačnej lehote od oznámenia poistnej udalosti splnil listom zo dňa 23.02.2012 podmienku, ktorá v zmysle § 11 ods. 8 ZoPZP, tak nevzniká jeho povinnosť uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Odvolací súd uvedenému názoru musí dať za pravdu, a to najmä s ohľadom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/145/2017 zo dňa 22. novembra 2018, podľa ktorého platí, že „ustanovenie § 11 zákona č. 381/2001 Z.z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v § 11 ods. 8 uvedeného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (OZ). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného

zákona. Z dikcie tohto ustanovenia (§ 11 ods. 6 písm. a/, b/) je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti, pričom ďalej v tomto rozhodnutí konštatoval, že „správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie, je pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného uznesenia (správne ustanovenia - pozn. odvolacieho súdu) je poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému“. Ďalej Najvyšší súd uviedol, že ak žalovaná (v tam prejednávanom prípade poisťovňa) neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno to vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnila vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostala v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. do omeškania, pričom uzavrel, že žalovaný si svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 cit. zákona splnil, a preto nebol povinný uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Dodal, že „do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.“ V prejednávanom prípade žalobca dňa 20.12.2012 písomne vyzval žalovaného 2/ na úhradu vzniknutej škody (č.l. 6 - uvedené žalobca ani žalovaný 2/ nenamietali), písomné vyrozumienie mu bolo poskytnuté dňa 23.02.2012, z čoho je zrejmé, že žalovaný 2/ ako poisťovateľ splnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., a preto žalobca nemá nárok na úroky z omeškania v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z.

25. Na základe uvedeného bolo potrebné zmeniť napadnutý rozsudok vo výroku II. v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 317,87 eur od 01.04.2012 do zaplatenia tak, že sa žaloba v tejto časti zamieťa a vo zvyšnej časti výroku II. a vo výroku III. bolo potrebné napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

26. Nakoľko bol odvolacím súdom zmenený rozsudok súdu prvej inštancie, bolo potrebné rozhodnúť o trovách prvoinštančného i odvolacieho konania. Pre stanovenie pomeru úspechu strany v spore pri rozhodovaní o náhrade trov konania je tak podľa odvolacieho súdu potrebné zohľadňovať aj uplatňované príslušenstvo žalovanej pohľadávky, a to bez pohľadu na to, či bolo alebo nebolo žalobcom v žalobe vyčíslené. V prípade nevyčísleného príslušenstva žalovanej pohľadávky je potom potrebné toto pri stanovovaní pomeru úspechu strán v spore vyčíslieť ku dňu podania žaloby. Žalobca podanou žalobou žiadal od žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť sumu 1.043 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedenej sumy od 01.04.2012 do zaplatenia. Predmetný úrok z omeškania do dňa podania žaloby (28.03.2013) predstavuje sumu 93,1 eur. Žalobca teda žalobou žiadal priznať sumu 1.136,1 eur a suma priznaná súdom predstavuje sumu 317,87 eur, úspech žalobcu predstavuje 27,9 % a jeho neúspech predstavuje 72,1 % (v uvedenom neúspechu je zohľadnené i čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom vo výške 407,27 eur, ktoré v zmysle § 256 ods. 1 CSP procesne zavinil, a teda trovy konania znáša v tejto časti, čo sa rovná jeho neúspechu). V spore teda boli úspešnejší žalovaní. Keďže niet racionálneho dôvodu, aby si strany v prípade čiastočného úspechu nahradili trovy konania navzájom, časť, ktorá sa prekrýva, sa musí odpočítať, a preto žalobca nahradí čiastočne úspešným žalovaným 1/ a 2/ 44,2 % trov prvoinštančného i odvolacieho konania (72,1 % - 27,9 % = 44,2 %). V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).